

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531244128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

Dansk
Litteratur-Tidende
for 1826

No. x

Efterladte Breve af Gabriellis. Samlede og udgivne af Frederik Christian Sibbern. Kjøbenhavn 1826. Trykt hos E. Græbe. 170 S.

Dersom en Litteratur-Tidende havde Læserinder, saa vilde jeg sige: »kiere Læserinde! denne lille Bog er ikke for dig. Forfatteren har paa en underlig Maade just ladet Det trykke, som du pleier at springe over i de Bøger, du læser, og derimod beholdt Det for sig selv, hvorefter du bladdrer. Naar du vil anvende nogen Flid, kan du maaskee faae Kundskab om Begyndelsen af et Par Historier, derimod erfarer du slet ikke, hvad der videre bliver af, ja naar du endog har begyndt at fatte nogen Interesse for Helten, saa løber han bort, skal først med næste Post berette, hvor han er løben hen, og denne Post er udebleven. Skulde du endog høre til dem, der ikke blot ville læse Begivenheder, men ogsaa Skildring af Følelser, der gjerne lytte til Beskrivelsen af de Smertes, som kunne sønderrive et menneskeligt Bryst, da er det vel vist, at Forfatteren just giver dette, men den Følelse, den Smerte, han skildrer, er en saadan, som du aldrig har fornummet, og med hvilken du derfor ikke kan sympathisere. Hans egentlige Thema er den Forladthed, som den unge Mand føler, naar han er kommen ud i den vrimlende, rige Verden, efter hvis Herlighed han saa længe forlængtes, og seel! Palladsers

Sale ere inden i ganske anderledes, end de vare i Barnets Phantasie, da det stod paa Gaden, og saae op til Lysene, der straaede ud gennem Vinduerne. Alt, hvad Verden tilbyder ham, i det han fornemmer Tomheden af dens Lyst, er Arbejde, som han ikke kan komme ind i, fordi det fattes ham paa klar Indsigt, modnet Kraft, fast Villie. Det Eneste, hvortfor, som han synes, hans Sands var fuldeligen opgaet: Kierlighed, Deeltagelse, Opmærksomhed – deraf finder han næsten Intet. Du derimod, kiære Læserinde! du blev i din Families Skiød, og hvilke Bekymringer du endog der kunde have, hvad du end meente at kunne klage over Kulde eller Til sidesættelse i dit Hjem, du veed kun Lidet om, hvorledes en Student har det paa sit Værelse under Taget eller sit Kammer paa Regentens. Og da du kom ud i Verden – der er intet saa glimrende, som en ung Piges Fremtræden, hvorledes Alle flokke sig om hende, Alle synes kun at have Opmærksomhed for hende, Alle kappes om den mindste Gunstbeviisning, og selv de Gamle lønligen misunde Ungdommen dens Ret at kunne beile til hendes Bifald. Det Eneste, hvorved du kunde gøre dig Det, som her forekommer, forstaaeligt, var maaskee den bedre, men krænkende Følelse, du fornem, naar du stundom i en glimrende Forsamling saae dig tilsidesat, for dem, om hvilke du med klar Bevidsthed sagde dig selv, at de vare slettere end du, naar du saae dem tiltrækkende selv for saadanne unge Mænd, hvilke du agtede, og om hvilke du vidste, at de foragtede dem i deres Hjerte. Dog var der i denne Følelse en Fortørnelse, som du ikke finder hos Gabriellis; han er ikke fortørnet, enten paa Himmelen eller paa Menneskene, men hans Behreidelser vende sig kun mod han selv; og saaledes var der i dit Liv næsten intet Analogt, hvilket Læsningen af disse Breve paa ny kunde vække.»

Altsaa, til Læsere var det, Recensenten her skulde vende sig; men han tilstaaer, at en Literatur-Tidendes Læsere – skjøndt han selv hører deriblandt – forekomme ham at udgjøre en ganske anden Classe af Læsere, end de, hvilke Udgiveren har villet meddele disse efterladte Breve. Rec. bærer altfor megen Ærbødighed for dem, til at han skulde forestille sig dem anderledes, end som lærde, dygtige, forstandige Mænd – som altsaa vel forlængesiden have glemt, hvad der bevægede og forvirrede deres Ungdom, hvad der ofte afbrød deres Flid, som, hvis de erindre det, nu smile derover,